

kan være om, hvorvidt en udenlandsk Kvinde, som gifter sig med en i Udlandet bosat dansk Indfødt, erhverver Forsørgelsesret heri Landet, er det foreslaaet, at saadanne Kvinder, der indgaa Egteskab med danske Indfødte, i Henseende til Forsørgelsesrets Erhvervelse skulle være undergivne de samme Regler som indfødte Husfruer, en Regel, der stemmer med de i de fleste Nabostater herskende Grundsaetninger.

§ 25. Er det af praktiske Hensyn bestemt, at alle Spørgsmaal om Trængendes Forsørgelseshjem fremtidig skulle afgjøres efter den nye Lovs Regler. Da de foreslaaede Regler om Forsørgelsesstedet ifkun i mindre Grad afvige fra de nugældende, turde en saadan Bestemmelse ikke være særlig betænkelig. For imidlertid at bøde paa de Ulemper, der heraf maatte kunne opstaa, er Bestemmelsen begrænset paa den i Paragrafens 2det Stykke omhandlede Maade. Har en Person i Løbet af det sidste Aar for Lovens Strafftræden modtaget Fattigunderstøttelse, der kunde forlanges refunderet, maa det antages, at hans Forsørgelseshjem dengang er bleven konstateret, og til denne Kommune vil man da i sin Tid kunne holde sig uden nærmere Underfølgelser angaaende den nugældende Rets Bestemmelser. Det vil ogsaa herved forebygges, at en Person, der umiddelbart forinden Lovens Strafftræden nød Fattigunderstøttelse i en Kommune, hvor han efter de nu gældende Regler havde ordinært Forsørgelseshjem, og paa hvis fortsatte Forsørgelse vedkommende Kommune maatte være belavet, som Følge af de nye Regler kunde blive overført til en anden Kommune til Forsørgelse.

Medens der efter, hvad alt ovenfor er udtalt, ikke er funden Anledning til at opretholde Reglen i Pl. 28. Decbr. 1827 § 1, er en til Plakatens § 2 svarende Bestemmelse optagen i Lovforslagets § 27; med Hensyn til denne bemærkes, at det allerede nu fastholdes af Administrationen, at det ved Afgjørelsen af, i hvilken Kommune en hjemløs Trængende skal forørges, maa komme an paa, hvor Forsørgeren, hvis en saadan findes, har Ophold. Paragrafens sidste Stykke er redigeret, som foreslaaet, for at accentuere, at den der foreskrevne extraordinære Forsørgelsesmaade for Statskassens Regning kun vil kunne benyttes, naar en dansk Underjaat, der intet fast Forsørgelsessted har heri Landet, efter stedfunden Forhandling med udenlandske Myndigheder skal modtages til fremtidig Forsørgelse her, ikke derimod naar en Person uden saadan Forhandling indkommer hertil fra Udlandet, om end muligen som Følge af, at han er udivst

fra vedkommende fremmede Land. I sidstnævnte Tilfælde vil han være at tage under Forsørgelse efter Paragrafens 1ste Stykke af den Kommune, i hvilken han først befindes trængende.

Til Kapitel III.

Den Opgave, der i vor Tid er stillet det offentlige Fattigvæsen, er saa omfattende og griber paa saa mange Maader ind i store Samfundsklassers Liv, at det vistnok vilde være ugjortligt, og under alle Omstændigheder næppe vilde være heldigt i en Lov, at give Forskrifter for Forsørgelsesmaaden, der kunde anvendes i alle mødende Tilfælde. Til at afgjøre, under hvilken Form Fattighjælp i ethvert Tilfælde helst bør ydes, naar Hensynet saavel til Humanitetens Forbringere som til Kommunens økonomiske Tarv skal ske Fyldest, udcræves der et saadant Kendskab til den Trængendes hele Personlighed og hans Livsforhold, og de mest forskellige Hensyn bør kunne komme i Betragtning, alt eftersom Taler er om en entligstillet Person eller en Familie, og eftersom den Paagældende er ung eller gammel, arbejdsfør eller helt eller delvis ude af Stand til Selverhverv, er en uforbederlig Person, der bør underkastes Tugt og Dvang, eller uforsthyldt er kommen i Nød o. s. fr.; i lige Maade vil Forskjellen mellem Forholdene i Byerne, navnlig de større, og paa Landet, og Hensynet til de lokale Forhold i hvert enkelt Fattigdistrikt kunne være af stor Betydning i den heromhandlede Henseende. Med disse Betragtninger for Øie har man undladt i nærværende Kapitel at give for detaljerede Forskrifter, ved hvilke der let paa lidet heldig Maade vilde gjøres Indgreb i den relative Frihed til at bestemme Forsørgelsesmaaden, som bør indrømmes Fattigbestyrrelserne, for at de kunne tage alle tilhørlige Hensyn i ethvert foreliggende Tilfælde. Det er derfor i Almindelighed overladt til Fattigbestyrrelserne at vælge, hvorledes de ville forørgede enhver enkelt Trængende, samt hvori Hjælpen skal bestaa, og man har ifkun ment udtrykkelig, jfr. § 28, at burde forbyde at forørgede Fattige ved at lade dem gaa paa Dngang hos Kommunens Beboere, saavel som at sætte Fattiges Modtagelse til Pleie og Forsørgelse til offentlig Licitation, hvilket Sidste iøvrigt allerede nu anses for utilstedeligt.

Af Forskrifter af mere almindelig Karakter har man endvidere optaget enkelte andre paa Omraader, hvor fuld Frihed ikke skjønt